

**”DET VAR SÅ SMÄRTSAMT
OCH JAG TÄNKTE ATT DET
SPELAR INGEN ROLL HUR
DET GÅR FÖR MIG NU.”**

Victoria Berggren har sålt Situation Sthlm till och från sedan 1996. Nu kommer en ljudbok på Storytel om hennes liv, där hon har utsatts för övergrepp, misshandel och prostitution. Men i dag är hon på en bättre plats. Text **Maria Hagström** Foto **Anneli Hildonen**

Regnet faller över Rinkeby och Victoria Berggren råkar kliva rakt i en stor vattenpöl när hon snabbt skyndar fram. Hon ska snart skriva lägenhetskontrakt. Hur var det man gick till kontoret? Hennes kille Chris Löfgren tror att han minns. Han följde med förra veckan när hon kollade på lägenheten. Hon tyckte att den kändes bra, såg fräsch ut och hon struntar i om den bara är en liten etta. Dessutom hade SHIS Bostäder, Stockholms stads bostadssociala resurs, sagt att det är lugnt där. I hennes hus bor bara kvinnor och en äldre farbror.

– Det är skönt, för jag vill inte ha några karlar eller droger i närheten av mig.

Hon har varken paraply eller regnjacka med sig och har därför dragit på sig en sopsäck. Hon flinar till åt det, hon som brukar bry sig om vad hon tar på sig. Men det är värre att bli blöt.

Med flera minuters marginal kliver hon in på SHIS:s kontor, slår sig ner vid ett bord och tar på sig sina läsglasögon med skarpa bågar. Framför henne läggs flera dokument fram. Det är inte bara lägenhetskontraktet som ska signeras, det är också papper med information om att hon kan bo här i fem år men saknar rätt att begära besittningsskydd. Sedan är det ytterligare en överenskommelse om vad som gäller här.

– Jag jobbar inte som en spion, säger kvinnan från SHIS. Men om jag ser nånting så är jag skyldig att tala om det för min chef.

Victoria Berggren är införstådd i det.

– Precis, men jag vill att ni pratar med mig först och sen kontaktar vi Viktor (hennes socialsekreterare, red. anm.).

Om fem dagar ska hon flytta in och hon ber om att få komma på eftermiddagen. Då hinner hon packa ihop grejerna – mest kläder – som hon har i vandrarhemmet på Katarina

”Mannen jag levde med hade förstört mig och min lägenhet. Jag ville inte ha kvar nånting som påminner om honom.”

Bangata där hon har bott det senaste halvåret. Hon har en hel del annat att fixa också. Hon saknar möbler, egentligen allt som behövs i ett hem. Hennes mamma och storasyster ska packa ihop sådant som de själva har över, som påslakan, handdukar och en del köksartiklar. Socialsekreteraren har också bett henne att skriva en lista på allt hon behöver.

– Jag tror att det kommer att handlas på second hand och det har jag inget emot – det blir personligare då. På Stadsmissionen på Hornsgatan finns till exempel mycket fint, om jag får handla glas och sånt. Också en del Buddha-grejer som jag gillar. Jag har även tänkt köpa en svart jalusi så att jag kan dela av ett litet kök och sovrum.

De möbler hon hade i sin senaste lägenhet i Västerhaninge är slängda.

– Det var så dåliga minnen där. Det fanns inget jag ville behålla och jag hade ingenstans att ställa dem heller. Mannen jag levde med hade förstört mig och min lägenhet, slog sönder allt. Jag ville inte ha kvar nånting som påminner om honom.

Socialsekreteraren har frågat om det finns en hotbild mot henne, om det är något område i Stockholm hon inte vill eller kan bo i. Västerhaninge är ett sådant, trots att det är där hon vuxit upp och känner sig mest hemma.

– Det har blivit en skräckplats.

Det var där tillvaron kraschade – igen. Hon hade varit drogfri i flera år och jobbade som vårdbiträde. Åren i prostitution var även de avlägsna. Hon hade blivit förbjuden att gå på Malmsskillnadsgatan efter att hon fick hiv. På den tiden innebar hiv en dödsdom, men hon tror att det var det som räddade hennes liv. Pengar fanns inte längre till heroin och hon sökte då in till metadonbehandlingen. Annars tror hon att heroinet eller någon ”torsk” hade tagit kål på henne. Strax efter hon fått hiv kom brosmsmedicin.

Lägenheten i Västerhaninge hade hon kunnat köpa tack vare pengar som mamman gav sina tre döttrar efter att hon sålt sitt lantställe. Victoria Berggren var hemlös när mamman ringde och bad henne sätta sig ner. ”Nu kan du köpa en lägenhet”, sa mamman.

Men när coronapandemin kom blev hon av med jobbet och i samma vecka blev hon brutalt misshandlad. Världen rasade. Det som hände i den lägenheten har gett titeln till den självbiografiska ljudboken – Är det nu jag dör?

Den 21 augusti klev Victoria Berggren fram och ställde sig vid ett bord med mikrofoner. Storytel hade kallat till pressträff för att presentera höstens höjdpunkter och bjöd på mackor, läsk och kaffe.

Det var nära att hon inte gick dit. På morgonen tänkte hon ringa och säga att hon var magsjuk.

– Jag var jättenervös och vågade knappt gå dit. ►►►

Nyljudbok

■ Ljudboken **Är det nu jag dör?** är skriven tillsammans med författaren och journalisten Leone Milton.

■ ”Jag hade sett Victoria och andra sälja tidningen och min känsla var att de försvunnit lite i stadsbilden och från agendan, för att det finns fokus på andra problem såsom gängkriminalitet. Jag ville lyfta människan bakom, göra henne synlig. Dessutom var jag nyfiken på Victoria. Vårt samarbete har gått väldigt bra. Hon är en otrolig person, varm och snäll. Vi har blivit vänner.”

■ Boken är inläst av Lo Kauppi.

”Höjer han rösten mot mig blir jag paralyserad. Jag är van att det i tidigare relationer leder till stryk.”

Men jag ville inte svika Leone efter att hon ställt upp så för mig och varit så gullig, så jag stålsatte mig och gick dit.

Författaren Leone Milton stod bredvid henne vid det runda bordet. De hade kommit överens om att Victoria Berggren skulle putta lite på henne med armbågen om det var något hon inte ville svara på, då kunde Leone Milton ta över. Det behövdes inte. När hon väl stod där var det saker hon ville att journalisterna skulle höra.

– Jag ville att de skulle förstå att alla inte föds med samma förutsättningar i livet. Också att när fröken frågade mig i sjätte klass ”vad vill du bli när du blir stor?” så svarade jag inte att jag ska bli narkoman. Det skulle ingen svara. Det är ju inte ett val på det sätt som folk kanske tror, att man knar kar bara för att man skiter i allt och tycker att det är trevligt.

Efteråt fick hon applåder och ”växte lite grann”.

– Jag är jätteglad att jag gick dit, att jag klarade av det.

Det var faktiskt roligt och kändes bra.

Det hade då gått ett antal månader sedan Leone Milton klev in på Situation Sthlm för att söka efter kvinnan hon läst om i tidningen. I artikeln ”Min Plats” hade Victoria Berggren berättat att en brygga vid Långholmen, och närheten till vatten, gav henne ro. Där berättade hon även om när pappan lärt henne att simma och om mammans lantställe på Muskö där de spenderade somrarna under uppväxten. Varje Valborgsmässoafton tävlade familjen om att doppa sig först i vattnet. Oftast vann hon eller pappan. Men hon berättade också att pappan förgrep sig på henne som barn.

Leone Milton ville skriva en bok om henne och lämnade sitt telefonnummer.

– Hon hann nog bli lite orolig att jag inte skulle ringa, för det gick två-tre veckor innan jag hörde av mig. Du vet hur ens liv är, jag hade så mycket annat. Läkarbesök hit och dit, terapi och krav från soc att söka ett visst antal lägenheter i veckan, säger hon och tar fram sin lilla kalender och visar hur det kan se ut: på fredag psykologen, på måndag två läkarbesök, på tisdag provtagning på Karolinska.

Victoria Berggren och Leone Milton sågs över en lunch på Stadsmissionens Mötesplats Mariatorget och det kändes genast avslappnat.

– Att skriva en bok är nånting jag länge tänkt på, jag har även försökt men det har runnit ut i sanden. Nu kom Leone verkligen i rätt tid, för jag kände mig så pass stark

att jag klarar av det.

De började träffas två timmar åt gången tre gånger i veckan.

– Det var som två timmars vrålterapi. Våldigt tungt.

Men efteråt kändes det alltid som en befrielse.

Det tuffaste var att berätta om övergreppen.

– Jag har förträngt mycket från när jag var barn. Min terapeut har sagt att när jag är tillräckligt stark, om den dagen kommer, då kommer minnena tillbaka.

Hur känns det att veta?

– Jag tror inte att det kommer över mig som en blix från en himmel. Om de kommer så tror jag att jag är redo att ta emot dem.

Tufft var det också att dra upp alla minnen från relationer med män som har gjort henne väldigt illa mentalt och fysiskt. De fjorton åren på Malmskillnadsgatan har också satt mörka spår. Hon var bara 17 år när hon började sälja sin kropp till män för att få pengar till heroin.

– Jag blev jagad av ”prostitutionsgruppen”, de tyckte att jag var så ung. Det förstår jag ju i dag, men när man är sjutton år tycker man att man är världsvan. Ser jag en sjuttonåring nu som håller på med heroin tänker jag stackars barn. För man är fortfarande ett barn.

En sak hon vill få fram i boken är att hon är övertygad om att så gott som alla som hamnat i prostitution har varit utsatta för övergrepp tidigare i livet. Det har även forskning visat.

– Jag klarade därför att stänga av, jag kände ingenting. Det finns de som påstår att det finns de som vill sälja sex. Jag går inte på det, det finns inte på min karta. Jag tror inte att det finns nån som gör det frivilligt. Antingen har man ett missbruk, är i akut behov av pengar eller så finns det en hallick som tvingar en.

Under den tid hon använde heroin behövde hon få ihop minst 1 500 kronor varje dag för att få ihop till dagens tre ”kabbar”.

– Hur skulle jag annars få ihop de pengarna? Om man inte är en bra tjuv och kriminell? Det är oftast män som är det.

En tid försörjde hon också en kille hon hade, som hon kallar ”trapphallik”. Han satt på trappan vid Sergels torg och väntade medan hon drog in pengar till dem båda.

Hur är din bild av män i dag?

– Jag har haft ett sänt karlförakt så du anar inte, men jag har gått i terapi för att bearbeta det. Jag har också träffat några bra karlar i alla fall, tack och lov, som inte har slagit mig. Jag har fått tillbaka tron på att det finns bra män.

Victoria Berggren ska flytta in i en etta i Rinkeby. Lägenheten förmedlas av SHIS Bostäder i samarbete med socialtjänsten. Lägenhetskontraktet innebär att hon kan bo där i fem år och under tiden söka boende på den ordinarie bostadsmarknaden.

Regnet vill inte ge upp och sopsäcken stannar på när vi går den korta biten från kontoret till lägenheten. Hon har ingen nyckel än men visar den ljusblå porten, innergården med buskar, picknickbord och gungor. Det är finare i Rinkeby än hon mindes det. Trots att hon bott i Stockholm hela sitt liv har hon bara varit här två-tre gånger tidigare. Hon pekar upp mot loftgången där hennes ytterdörr finns. Handen är täckt av en tatuering med körsbärsblommor och siffran 67. Det är året hon föddes. Hennes killes hand pryds av en liknande tatuering med hans födelseår "64". De gjorde dem samtidigt hos en tatuering i Tallkrogen när de förlovade sig för tre år sedan. En tid senare, när de hade tillräckligt med pengar, köpte de förlovningsringar. Planen är att gifta sig i Stadshuset i december.

– Jag och Chris är lyckliga tillsammans. Men det har

varit upp och ner, som det blir när två personer har varsitt tungt bagage.

För att få det att fungera har de gått i parterapi på en beroendemottagning. Han har därefter fortsatt i terapi, delvis för att hantera sina tillitsproblem och sitt humör.

– Höjer han rösten mot mig blir jag paralyserad. Jag är van att det i tidigare relationer leder till stryk. Vår relation har verkligen utvecklats och jag kan rekommendera alla par att gå i parterapi, säger hon och Chris Löfgren tillägger:

– Jag har också lärt mig vad hennes PTSD innebär och förstår det bättre. I början trodde jag att hon lajjade med mig.

Victoria Berggren stryker bort en hårslinga i hans panna. Hon har känt honom i 40 år. Förr som en kompis, men hon har alltid haft ett gott öga till honom. Han säger att han hela tiden har varit förälskad i henne, men hon har alltid varit upptagen. För några år sedan, när de inte hade haft ►►

”I höst ska jag genomgå en PTSD-behandling. Det känns skönt för det är ett problem. Jag har hemska mardrömmar varje natt om att jag blir torterad och jagad.”

Efter ett liv där Victoria Berggren har utsatts för många trauman lider hon av posttraumatiskt stressyndrom. I dag känner hon sig tillräckligt stark för att orka genomgå en PTSD-behandling. Hon vet att det kommer att bli tufft, men hon vill få en möjlighet att må bättre.

kontakt på väldigt lång tid, såg hon honom på Facebook och skickade ett meddelande. Han var inne i en tung period då och saknade livslust, men den återvände med Victoria.

Och hon har ”fått ordning på” sitt liv igen.

– Jag har fått så mycket lugn och ro jag kan få just nu. Jag har världens bästa socialassistent som lyssnar på vad jag behöver. I höst ska jag genomgå en PTSD-behandling. Det känns skönt för det är ett problem. Jag har hemiska mardrömmar varje natt om att jag blir torterad och jagad och vaknar och är helt svettig och tror att det är sant.

Victoria Berggren har sålt Situation Sthlm från och till under åren, första gången var i tidningens begynnelse – 1996. Via den sociala verksamheten får hon i dag stöd och hjälp. Klaragården, som drevs av Stadsmissionen, var under många år hennes fristad. Där kunde kvinnor vara ifred, umgås, sova en stund, äta, duscha och få kläder, hygienartiklar och smink. Klaragården var en räddning. Men det som har betytt mest för henne genom livet är hennes mamma. Det var när hon pratade om henne i arbetet med boken som det kändes ljusast. Dörren hemma hos mamman har alltid varit öppen och hon har funnits vid dotterns sida, även när hon inte varit önskad där.

– Hon har sprungit på Malmskillnadsgatan och Plattan och letat efter mig. I början när jag knarkade och var ung avskydde jag att hon gjorde det, jag skämdes för polarna och hon var ”a pain in the ass”. Men det betyder jättemycket att hon gjorde det, även om jag inte såg det då.

Hon är stolt och tacksam över sin mamma.

– Hon har hela tiden haft ett vakande öga över mig, funnits där i bakgrunden som en stödjande hand. Annars skulle livet ha varit mycket hårdare än det varit. Vi pratar i

”Jag och Chris är lyckliga tillsammans. Men det har varit upp och ner, som det blir när två personer har varsitt tungt bagage.”

För 40 år sedan blev Victoria Berggren och Chris Löfgren vänner, men de har alltid haft ett gott öga till varandra. När de träffades igen, efter att inte ha setts på länge, var tajmingen rätt – de blev ett par. I jul planerar de att gifta sig.

telefon mer eller mindre varje dag. Hon är tuff också. Det var hon som till slut körde ut den stora mannen från lägenheten i Västerhaninge. Mamma hade själv varit utsatt för misshandel av min pappa.

Hon minns vad hennes vän Gabriela, som också ”gick på stritan” sa: ”Du har i alla fall en mamma som letar efter dig, det har inte jag”.

Med Gabriela delar hon också upplevelsen av att bo på ett mödrahem när deras barn var nyfödda. Det var där Victoria Berggren upplevde den värsta dagen i sitt liv, en luciadag för över 30 år sedan. De två vännerna hade tagit varsin tablett illegalt metadon.

– Vi såg det som medicin, men naturligtvis visste vi att man måste få det under ordnade regler.

Personalen tog urinprov och med svaret kom beskedet att hon inte fick behålla sin nio månader gamla dotter.

– Det är det absolut värsta jag varit med om. Allt som hänt med alla karlar... det kommer inte i närheten av det

”Pappa sa att han förstår att det är hans fel att jag började med heroin.”

här. Det var fruktansvärt.

Hon berättar att hon fick en chans att ta adjö och natta dottern en sista gång.

– Jag kommer ihåg att hon tog tag i mitt lillfinger och hon höll det så här, säger hon och visar runt sitt finger och tårarna kommer.

– Hon tittade på mig, hon var så trött men det var precis som att hon kände att jag var upprörd. Hur trött hon än var så försökte hon titta på mig in i det sista och till slut somnade hon. Då fick jag bara gå därifrån. Det var det hemskaste jag varit med om i hela mitt liv.

Efter det lämnade hon mödrahemmet och var på väg att ”knarka ihjäl sig”.

– Det var så smärtsamt och jag tänkte att det spelar ingen roll hur det går för mig nu.

Dottern kom till bra fosterföräldrar och det är hon glad för.

– De har varit underbara. Jag har alltid varit välkommen dit och de har aldrig pratat skit om mig. Jag har också haft min mamma som ett otroligt stöd, hon har regelbundet hälsat på min dotter, berättat hur hon mår och ser ut. Det har gjort att jag och min dotter har haft en bättre kontakt än vad vi annars skulle ha haft. Jag själv var inte i skick att hälsa på ofta tyvärr.

Hur ser relation ut i dag?

– Det går bra för henne i livet. Hon har aldrig provat knark och det är jag jättetacksam för. Hon har utbildat sig, har ett bra jobb och är gift. Men vi har tyvärr inte mycket kontakt, hon tog avstånd när jag levde med mannen i Västerhaninge. Det förstår jag. Men det är skönt för mig att veta att det går bra för henne.

Victoria Berggren bär mycket sorg inom sig, men i dag kan hon gråta.

– Det klarade jag inte av under de tjugo åren jag gick på heroin. Inte en tår kom, även om jag försökte och var ledsen. Det är så himla skönt att kunna grina i dag. Min pappa uppfostrade oss döttrar med att gråta är en svaghet. Det avskyr jag honom för.

Strax innan pappan dog bad han sina döttrar komma till honom. Victoria Berggren sa först nej, men hon förstod att

han hade något viktigt att säga och åkte till honom i hans lägenhet på Södermalm.

I en fätölj satt han med ett glas vin. Ena benet var amputerat och det andra skulle snart tas bort, till följd av alkoholberoende och näringsbrist.

Victoria och hennes systrar var där i tre-fyra timmar innan han till slut sa det han bett dem att komma för.

– Det satt långt inne, men så fick han fram att han ville be om ursäkt.

Alla brast ut i gråt.

– Han sa att att han förstår att det är hans fel att jag började med heroin. Jag sa att jag förlåter honom.

Två veckor senare hade han ”supit ihjäl sig”.

Tänker du att han visste att han skulle dö?

– Ja, han hade bestämt att han skulle ta livet av sig.

Känner du att du kunnat förlåta honom?

– Jag känner att jag kan göra det, för jag inser att han var sjuk. Man gör inte såna saker som han gjorde om man är frisk.

Det hjälper henne att gå vidare. Det har hänt mycket positivt de senaste åren och det finns framtidsplaner som ser ljusa ut. Fira giftermål på en restaurang och så småningom kanske hitta en tvåa att bo i. Eller bo utomlands på en solig plats.

– Jag känner att vinden har vänt och jag ska bryta den här förbannelsen som legat över min familj. ■

Victoria Berggren

■ **Bor:** I en lägenhet i Rinkeby, en genomgångsbostad via SHIS.

■ **Född:** 1967 och är uppvuxen i Västerhaninge.

■ **Jobb:** Har tidigare jobbat som vårdbiträde på ett äldreboende och har sålt Situation Sthlm till och från sedan 1996.

■ **Aktuell:** Med ljudboken *Är det nu jag dör?* som kommer ut 31 oktober på Storytel. Den är skriven tillsammans med Leone Milton.